

Βεττώνα, ὁμολογῶν τὸν ἀληθῆ φονέα τοῦ Στεφενσῶ-
νος, ὅπως καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀπολύσῃ, καθὼς ἡ
ψήφος μου ἀπέλυσε τὸν ἀθῶον Πατλέυ. »

Μετὰ τὴν κατάθεσιν ταύτῃν, ἡ πρώτη ἐπιθυμία
τῶν δύο νέων ἦν νὰ γνωρίσωσιν ἢ τοῦλάχιστον νὰ
ιδῶσι τὴν Μίς Μαριάναν. Εἰς τοῦτο δὲ δὲν εὗρον
πολλὴν δυσκολίαν, διότι ὅταν ἐξήγγισαν εἰς τὸν Κ.
Βίλκινς τίνες ἦσαν, προθύμως τοὺς παρουσίασεν εἰς
τὴν θυγατέρα του. Οἱ ἔπαινοι τοῦ Βίλκινς δὲν ἦσαν
τετυφλωμένης φιλοστοργίας ὑπερβολαί. Ποτὲ ἴσως
ὠραιότερον πλάσμα δὲν ἐγεννήθη πέραν τοῦ Ὀικεανοῦ.
Ἐπειδὴ τὸ πρὸς τὸν μυστήρᾳ της αἰσθημα ἦν ἐκ μέ-
ρους της ἤρεμος φιλία καὶ καθαρὰ, οὐχὶ δὲ ἐρωτος βρα-
χυδουρακίᾳ, ὁ δὲ πατὴρ της ποτὲ δὲν τῇ ὠμολόγησε
τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου του, διὰ τοῦτο ἡ δι' αὐτὸν
θλίψις της δὲν ἦτον βιαία τις καὶ σπαραξικάρδιος,
καταστρέφουσα τὴν ἀρμονίαν τῆς καλλονῆς της, ἀλλὰ
γλυκεῖα καὶ καρτερικὴ, ὑγρὰν τινα συμπάθειαν ἐπι-
χέουσα εἰς τοὺς ἤδη τοσοῦτον συμπαθεῖς ὀφθαλ-
μούς της. Ἐνόμιζες ὅτι βλέπεις ῥόδον θάλλον εἰς τὸ
φῶς τῆς σελήνης. Οἱ δύο Ἀγγλοὶ κατεγοητευθῆσαν
ἀπὸ τὰ θέλητρα ταῦτα, καὶ ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ
τῶν λόγων της τὴν ἀφέλειαν, τὴν χάριν καὶ τὴν εὐ-
γένειαν.

Μεθ' ἱκανὸν πλοῦν, καὶ ὅπου ποταμοῦ εἰς ποταμὸν
μεταβαίνοντες καὶ ἀπὸ διόρυγος εἰς διόρυγα, ἔφθασαν
τέλος εἰς τὸ μέρος τοῦ Τεξᾶς, ὅπου ὤφειλε νὰ χωρι-
σθῇ ὁ Δεῖζων διὰ νὰ βυθισθῇ εἰς τὰ ἐνδότερα ὄρη.

— Φάβερτων, εἶπε πρὸς τὸν φίλον του. Ἡ πρώτη
ἀπόπειρα εἶδας ὅτι ἐπέτυχε. Δὲν μὲ συνοδεύεις καὶ
περαιτέρω; Σ' ὑπόσχομαι νὰ ἱατρεύσω ῥιζηδὸν τὴν
κακίην σου ἐκείνην σπλήνα, καὶ μετὰ ἐξ μῆνας, ὅταν
μόνον θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν Ἀγγλίαν, νὰ ὁμοιάζῃς ὅχι
ἄφρων ἰχθὺν τοῦ ὁμιχλώδους Θαμέσιός μας, ἀλλὰ
λάλον τοῦ Σηκουάνα πτηνόν.

Ἀλλ' ὁ Φάβερτων δὲν ἐδέχθη. Εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ
ιδῇ καὶ τὴν πρετεύουσαν τοῦ Μοντζεζουμά· ἄλλως τε
μετὰ τρεῖς μῆνας ἐδιᾶξέτο νὰ ἦναι εἰς τὸ Λονδίνον.

— Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σου, εἶπε χωριζόμενος ἀπὸ
τὸν συνοδοιπρὸν του, μὴ λησμονήσῃς, Δεῖζων, νὰ
ἐλθῃς νὰ λάβῃς τὸν Ἀραβὰ σου. Σοὶ βεβαιῶ ὅτι δὲν
μοὶ τὸν ἐκλέψας.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδοπορίαν πρὸς τὸ Μεξικόν,
ὅπου διεσπύοντο καὶ ὁ Βίλκινς.

Μετὰ παρέλευσιν δ' ἐξ μηνῶν ὁ Δεῖζων ἐπανήλθεν
εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἡ πρώτη του φροντίς ὑπῆρξε
νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φίλον του, διατρίβοντα εἰς Φά-
βερτων-Ἄλλ. Ἀμα τὸν εἶδεν ὁ Λόρδος, ἐρείσθη εἰς
τὰς ἀγκάλας του.

— Ἀγαπητὲ Ἐρρίκε, τῷ εἶπεν, τὸ Φάβερτων-Ἄλλ
θα εἶναι ἡ κατόικία σου ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἐποχὴ τοῦ
κυνηγίου. Ἄν εἰς τὸ διάστημα τῶν γεωλογικῶν
ἐρευνῶν σου κατέλαβον ποτὲ καὶ σὲ συμπτώματα τοῦ
ἐνδημικοῦ πάθους μας, τῆς σπληνός, θέλω σὲ ἱατρεύ-
σει τώρα ἐγώ, καθὼς μὲ ἱατρεύσας. Ὅταν ἐπα-
νέλθῃ ἡ Λαίδυ Φάβερτων ἀπὸ τὴν ἵππασίαν της,
θέλει σοὶ ἐπαναλάβῃ τὴν πρόκλησιν καὶ ἐν ὀνό-
ματί της.

Πῶς, Φάβερτων, ἐνθυμεύθης εἰς τῶσαν ὀλίγον
καιρὸν;

— Ὀλίγος, σοὶ ἐφάνη, ἀχάριστε; εἰς ἐμὲ οἱ ἐξ
μῆνες μακρὰν σου ἐφάνησαν ἐξ αἰῶνες. Ἀλλ' ἰδοὺ ἐρ-
χεται ἡ Λαίδυ Φάβερτων.

Τῷ ὄντι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐφάνη εἰς τὸν
ἀγκῶνα τῆς δεινροστοχείας παλυάριθμος συνοδεία
ἱππέων, προεπορεύετο δὲ γυνὴ ἐπιβαίνουσα ἐπὶ ἵππου
ὑπερπρᾶνου καὶ ὅλου ἀφροίοντος, καὶ δαμάζουσα
αὐτὸν μὲ μεγίστην ἐπιδειξιότητα καὶ χάριν συγ-
χρόνως.

Ἡ Λαίδυ Φάβερτων ἔφθασεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς δύο
φίλους, καὶ ἐπῆδησεν ἀπὸ τὸν ἵππον ἐλαφρὰ ὡς ὑπό-
πτερος.

— Πῶς! ἡ Μίς Μαριάννα Βίλκινς! ἀνέκραξεν ὁ
Δεῖζων.

— Καὶ οὗτος ὁ ἀραβικὸς ἵππος σου, ἀπήντησεν ὁ
Λόρδος, ῥίπτων πρὸς αὐτὸν τοὺς χαλινούς, οὓς ἀφῆκεν
ἡ σύζυγός του.

Ο ΕΠΙΝΗΙΟΣ ΚΥΩΝ.

Ὁ ἐπινήσιος κύων εἶναι ὁ φίλος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ
πληρώματος, ὁ ἥρως καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ καταστρώ-
ματος, προτιμώτερος πολλᾶκις καὶ ἀπὸ αὐτὸν τοῦ
πλοίου τὸν διεσπυτῆν.

Ὅταν ὁ ναύτης ἀποπλῇ, ὁ πατὴρ του, ἡ μήτηρ
του τὸν εὐλογοῦσι ... καὶ μένουσιν· ἡ σύζυγός του
τὸν ἐναγκαλίζεται ... καὶ μένει· τὰ τέκνα του κλαίου-
σι ... καὶ μένουσιν· οἱ φίλοι του τὸν εὐχονται κατεύο-
διον καὶ μένουσιν· ὅλοι τῆς καρδίας οἱ δεσμοὶ
λύονται σύγχρονα μὲ τοῦ πλοίου τοῦ τὸ ἀπόγειον.
Τίς λοιπὸν θέλει τὸν συνοδεύσει; ὁ ἐπινήσιος κύων.
Ἐφύλαξε τὴν ἐπίγειον τοῦ ναυτοῦ οἰκίαν κατὰ τὰς
ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως, ἐπᾶνερχεταὶ νὰ φυλάξῃ καὶ
τὴν κυμαίνουσαν κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ θαλάσσοπο-
ρείας. Εἰς τὴν ξηρὰν, ἐκοιμάτο παρὰ τὴν θύραν του,
εἰς τὴν θάλασσαν, θέλει κοιμηθῇ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ
κοιτωνίσκου του. Ἐάν δὲν τὸν παραλάβωσιν εἰς τὴν
λέμβον τὴν μεταφέρουσιν ἐν καιρῷ τοῦ ἀπόπλου τὸ
πλῆρωμα εἰς τὸ πλοῖον, ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν,
κολυμβᾷ, ἀκολουθεῖ τὸν κύριόν του ἕως οὗ ἐξαγλη-
θῶσιν αἱ δυνάμεις του, καὶ ἀποδύνησκει πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν του ἐντὸς τῶν κυμάτων, παρὰ νὰ ἐπι-
στρέψῃ ἀνεῦ ἐκείνου ζῶν εἰς τὴν γῆν. Ὁ ἐπινήσιος

κύων εἶναι Κέρβερος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐπιπλόν τοῦ κοιτωνίσκου, σύντροφος τῆς νυκτός. Εἶναι ὥς τις ἀρχαῖος τῆς οἰκογενείας φίλος, ὡς ἀγαθός τις παράσιτος διαιωνισθεὶς, ὡς ὁ κράβατός σου, εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἐγειρόμενος τὸ πρῶτ' πρὸ τῶν ἄλλων, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἐρχόμενος εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ τὸ ἐσπέρας ἐξαπλωνόμενος σιωπηλός, χωρὶς κρότου καὶ χωρὶς πολλῆς συστολῆς, πλησίον εἰς τὴν ἐστίαν σου.

Ὁ ἐπινῆιος κύων, ἱστάμενος ἀγρυπνος ἐπὶ τῶν ἀκρονήων, φυλάττει τὸ ὀπτάνιον καὶ τὴν ὀφιοθήκην, κολακεύει τὸν μάγειρον, παίζει μετ' τὴν παῖδα, κυλίνεται μεταξὺ τῶν σχοινίων καὶ τῶν ἱστίων, παρατηρεῖ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῶν παραβλημάτων, καὶ τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν ἀρμένων, περιπατεῖ μετὰ τῶν ναυτῶν καὶ καθεύδει πλησίον αὐτῶν ἐπὶ τῶν καλυμμάτων τῶν θυρίδων, φέρει εἰς τὸν κύριόν του τὸν ὀδελὸν καὶ τὴν μάχαιράν του, τὸν βλέπει μετὰ χαρὰν συντρώγοντα μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ῥοφούντα τὴν μερίδα τοῦ οἴνου, κακίζει τὸν πλοίαρχον ὀργιζόμενον, δαγκάνει τὸν δόκιμον ὁσάκις τὸν ἀποβάλλει, καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἐσπέρας ἵσταται εἰς τὴν πρῶραν ἑτοιμος νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρῶτην διαταγὴν, νὰ τρέξῃ εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα. Ὃταν ὁ ναύτης εἶναι εὐθυμος, ὁ ἐπινῆιος κύων εὐρίσκεται πλησίον τοῦ συμμεριζόμενου τὴν χαρὰν του, πηδᾷ μετ' ἐκείνου, κάμει γυμνάσια διὰ νὰ τὸν εὐφράνῃ, φέρει καὶ σκαλίζει καὶ ἀναπτύσσει, καγχάζοντων ἀπάντων, μυρία ἄλλα προτερήματα τὰ ὅποια δὲν ἔχουσιν εἰμὴ οἱ ἐπινῆιοι κύνες. Ἐὰν ὁ ναύτης εἶναι ὀργισμένος, ἔάν ὁ ἄνεμος δὲν πνέῃ ἢ πνέῃ ὅπως δὲν θέλει, ἔάν ἡ μερίς τοῦ οἴνου δὲν ἐδόθη, ἔάν ὁ δίπυρος ἐφθάρῃ, ἢ ἔάν ὁ μάγειρος δὲν παρεσκεύασε καλὸν ζυμὸν, ὁ ἐπινῆιος κύων εὐρίσκεται καὶ πάλιν παρῶν, διὰ νὰ ὑποστῇ τὴν μανιώδῃ τοῦ ναύτου θύελλαν ὡς συνεμερίσθη καὶ τὴν χαρὰν του. Εὐπειθὴς καὶ σιγῆλός λακτίζειται, καὶ ἐπανερχόμενος λείγει τοὺς πόδας οἰτίνες τὸν ἐλάττισαν. Τὸ πρῶτ' ὅμως περὶ αὐτοῦ πρῶτον φροντίζει ὁ κύριός του· εἰς τὸ γεῦμα τὸν δίδει καλὴν μερίδα, καὶ τὴν νύκτα τὸν σκεπάζει μετὰ τὸν πιστωμένον ἐπενδύτην του.

Τὸν ἐπινῆιον κύνα δὲν ἐκλέγουσι μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατικῶν γενῶν, μεταξὺ τῶν λακωνικῶν ἢ τῶν ἰσπανικῶν· ἀλλὰ ποτὲ μὲν εἶναι νευρώδης καὶ ῥωμαλέος Μολοσσός, ποτὲ δὲ Ἰρκανός ἢ Ἰνδός, σχεδὸν δὲ πάντοτε ἰσχνὸς κολυμβιστής, ῥυπαρὸς καὶ οὐλόθρις. Ἀνάβα εἰς ὅποιον Ὀλλανδικὸν πλοῖον θέλεις, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι θέλεις ἀπαντῆσαι ἐπὶ τῶν ζωστήρων μαλλωτῶν καὶ ἀηδὲς κυνὸς ῥύγχος. Οἱ ναῦται τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Γαλλίας ἀγαπῶσι πρὸ πάντων τὸ γένος τοῦτο τῶν κυνῶν, ἐξ αἰτίας τῆς αὐτομάτου εὐπειθείας των καὶ τῆς παραδειγματικῆς πίσεώς των. Ἰδοὺ παράδειγμα ἀξιοθαύμαστον·

Κύων τις τοῦ γένους τούτου ἀνῆκε πρὸ δέκα ἐτῶν εἰς τὸ πλῆρωμα ὀκτάδως τινὸς τῆς Βρέξ· τὸν εἶχε φέρει γέροντις ναύτης τὸ ὄνομα Λαγαδέκ. Ὁ γέρον αὐτὸς θαλασσοπόρος εἶχεν ἀνέκαθεν συμβιώσει μετὰ τοῦ κυνὸς του, καὶ ὁ κύων εἶχεν ἀνέκαθεν συζῆσει μετ' ἐκείνου· ὁ κύριος ἠγνόει τὴν ἡλικίαν τοῦ ὑπρέτου, καὶ ὁ ὑπρέτης δὲν εἶχε ποτε μάθει τὴν τοῦ κυρίου του· ἦσαν δὲ καὶ οἱ δύο ἀποφασισμένοι νὰ συντελευτῇ

σωσιν, ἀφοῦ μάλιστα ἐφαίνετο ὅτι ἡ αὐτὴ ψυχὴ ἐζωγόνει ἀμφοτέρους, καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐξῆ εἰμὴ διὰ τὸν κύνα, καὶ ὁ κύων διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὃταν ὁ γέρον παρουσιαζέτο πρὸς ναυτολόγησιν, ἤρχετο πάντοτε μετὰ τοῦ φίλου του, καὶ δὲν ἐναυτολογεῖτο εἰμὴ ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τοῦτον. Πρὸς πλειοτέραν δὲ ἀσφάλειαν δὲν ἤθελεν ἴσως διατάσει νὰ ζητήσῃ τὸ νὰ ἐγγραφῇ καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ του στοῦπ τὸ ὄνομα πλησίον τοῦ ἰδικοῦ του, εἰς τὰ ναυτολόγια τοῦ πλοίαρχου.

Ἡ ὀλκὰς ἀπέπλευσεν ἀπὸ Βρέξ φέρουσα τοὺς δύο φίλους. Ὁ Στοῦπ συνοικειώθη μετὰ τοῦ πληρώματος· ἀλλὰ φυλάττων ὅλην του τὴν ἀγάπην διὰ τὸν Λαγαδέκ, δὲν ἐπεδαψίλευεν εἰς τοὺς ἄλλους εἰμὴ φιλοφρονήσεις συνοδοιπόρου, αἷτινες ἐδύναντο νὰ ἐρμηνευθῶσιν οὕτω πως· «εἴσαι καλὸς βεβαίως, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐδικός σου.» Θεωρῶ περὶ τὸν νὰ διηγηθῶ τὰς ἀμοιβαίας περιποιήσεις τοῦ Λαγαδέκ καὶ τοῦ Στοῦπ καθ' ὅλην τοῦ διάπλου τὴν διάρκειαν, διότι ἐννοοῦνται. Μετὰ δύο μηνῶν θαλασσοπορεῖαν ὁ γέρον ναύτης, ὅστις ἐβάδιζε πρὸ πολλοῦ πρὸς τὸν τάφον, ἔπεςε θανατηφόρως ἀσθενὴς καὶ δὲν ἐξῆλθε πλέον ἀπὸ τὸν κοιτωνίσκον του. Εἶναι περὶ τὸν νὰ προσθέσω ὅτι ὁ κύων δὲν ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πλευρὰν του. Ἐκάθητο σιωπῶν νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἔμπροσθεν τοῦ κυρίου του, παρατηρῶν συνεχῶς ποτὲ μὲν τὸν ἀσθενῆ, ὡς νὰ τὸν ἠρώτα· «πάσχεις πολὺ; ποτὲ δὲ τοὺς περιεστῶτας, ὡς νὰ τοὺς ἔλεγε· «πότε θὰ ἰατρευθῇ; Ἐνίοτε ὁ καλὸς ναύτης ἐξῆλπε τὴν χεῖρά του ἐκτὸς τῆς κλίνης πρὸς τὸν γέροντα σύντροφόν του. Τότε ὁ κύων ἀνίστατο καὶ ἔλειχε τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου του, ἀναπέμπων μικροὺς στεναγμοὺς πλήρεις ἀγάπης καὶ ἀθυμίας. Ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς ἀπέθανε μίαν ἡμέραν, καὶ ὁ κύων ἵστατο ὄρθιος, στηριγμένος εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίνης, παρατηρῶν τὸν νεκρὸν καὶ ἐπικαλούμενος ἐπὶ ματαίῳ, διὰ τῶν συνῆθων μικρῶν ὑλακῶν του, λόγον φιλίας ἢ φιλοφροσύνης. Τὸν ἀπέσπασαν μετὰ βίας ἐκείθεν διὰ νὰ σαβανώσωσι τὸν νεκρὸν· ἀλλ' ἐξηκολούθει βλέπων μετὰ ἀνίσχυον βλέμμα τὴν ἐπικήδειον ἐργασίαν. Ὃταν ἀνεβίβαταν εἰς τὸ κατὰστρωμα τὸν κύριόν του περιτυλιγμένον μετὰ τὸ τελευταῖόν του ἔνδυμα, ὁ κύων νομίσας ὅτι ἤθελον νὰ τὸν ἀποχωρίσωσιν ἀπὸ τὸν κύριόν του, ἐρρίφθη κατὰ τῶν ναυτῶν καὶ τοὺς ἐδάγκανε. Μετὰ ταῦτα ἤρχισε νὰ περιέρχεται πέριξ τοῦ νεκροῦ, τὸν ὠσφραίνετο, τὸν ἐκτύπα μετὰ τὸν πόδα του, ἀναπέμπων πάντοτε μικρὰν ὑλακὴν· ἀλλ' ὅταν ἐδοκίμασε νὰ σχίσῃ τὴν νεκρικὴν σινδόνην, τὸν ἐμπόδισαν. Τότε, μεταξὺ τῶν ὑλακῶν τοῦ ἀθλίου ζώου καὶ τῆς βαθείας καὶ σιγῆλης θλίψεως τοῦ πληρώματος, μετέφερον τὸ πτώμα ἐπὶ τῶν παραβλημάτων, καὶ ἀναγνώσαντες ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνῆθην εὐχὴν, τὸ ἀναπέθεσαν εἰς τὸν ἀεικίνητον καὶ ἀχανῆ τάφον του.

Ἀλλ' ὁ Στοῦπ, ὄρθιος ἐπὶ τῶν ζωστήρων, ἐθεώρει τὴν τελετὴν· ἅμα δὲ εἶδε τὸν νεκρὸν τοῦ κυρίου του προσεγγίζοντα τὴν θάλασσαν, ἄφνης φοικωδῆ ὀλολυγμὸν, ἐπέταξε πρὸς αὐτὸν, προσεκολλήθη μετὰ τοὺς τέσσαράς του πόδας εἰς τὸν σοῦδαριον, καὶ, μετὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ναυτῶν, ἔγεινον ἄφαντος ἀμφοτέρω. Τὸ πλοῖον ἐσχίζε τὴν θάλασσαν μετὰ ταχύτητα·

ἀλλ' εἶδον μακρόθεν τὸ ἄθλιον ζῶον ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀνυψώσαν τὴν κεφαλὴν καὶ σαλιζὼν τὸν κύριόν του, βυθισθὲν ἐκ νέου καὶ πάλιν ἀναστάν ... ἤκουσαν ὁλοφυγὴν μακρὰν καὶ ὁδυνήραν ... καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἤκουσαν ... δὲν εἶδον τίποτε, καὶ τὸ πλήρωμα ὄλον, τὸ ὁποῖον παρεσβῆ ἐν θλίβερά σιωπῇ εἰς τὴν διπλὴν αὐτὴν νεκρικὴν σκηνήν, ἡπόρει τίνα νὰ κλαύσῃ πλεῖστον, τὸν κύνα ἢ τὸν ναύτην.

Εἶδον πολλάκις εἰς Τουλὸν κύνα τινὰ ἐπινηϊόν, ἔχοντα χαρακτῆρα ὀλιγώτερον μὲν ἡρώϊκόν ἀπὸ τὸν τοῦ Στοῦπ, οὐχ ἥττον ὁμως περιέργον. Εἶναι κύων ἀπόστρατος, ἀποσυρθεὶς πρὸ ἐτῶν τῆς ὑπηρεσίας, κατοικῶν εἰς τὸν λιμένα τῆς Τουλὸν ὡς εἰς κατὰ-στημα ἀπομάχων καὶ ἐκ τῶν δημοσίων τρεφόμενος. Περιπατεῖ ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἐσπέρας ἐπὶ τῆς προ-κυμῆρας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν παλαιῶν του φίλων, ἀπὸ τοῦτον μὲν λακτιζόμενος, ἀπ' ἐκείνων δὲ φιλοφρονού-μενος, καὶ ἀπὸ ἄλλων δεχόμενος ἄρτου τεμάχια. Παρα-τηρεῖ τὰ ἐλλειμνίζοντα καὶ τ' ἀπαίροντα πλοῖα μὲ τὸ πρᾶον καὶ τὸ ἀμέμικτον ἦθος τῶν ἀργῶν ἢ τῶν λιμεναρχῶν τῶν ἐπιτηρούντων τὴν ὑπηρεσίαν των. Τὴν μεσημβρίαν (δὲν λαμβάνεται πώποτε οὔτε κατὰ λεπτόν· αἱ ἀσχυαίαι του καὶ αἱ ὥραι του εἶναι κανο-νισμέναι καὶ τακτικαὶ ὡς γέροντος ἀγάμου) ἔρχεται εἰς τὴν ἀκτὴν, ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νηρό-μενος φθάνει εἰς τὸ παιδευτικὸν δίκροτον διὰ νὰ συγγευθῇ μετὰ τῶν δοκιμῶν. Τὸ τρυβλίον του παρα-τίθεται πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ποτὲ δὲν ἐτέθη ἀνωφελῶς. Ἀφοῦ ὁ εὐτυχὴς ἀπόστρατος γευθῇ ἀφθόνως, ἐπιστρέφει εἰς τὴν προκυμῆραν καὶ ἀρχίζει τοὺς εἰρηνικοὺς περιπάτους του. Ἄμα δὲ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως, (ὁ γέρον συνταξιούχος συνη-θίζει ν' ἀποσύρεται, φρονίμως ποιῶν, ἐνωρίς) βαδίζει βραδέως, μὲ ὤτα καὶ μὲ κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὴν πόλιν. Τὴν διαπερᾷ καθ' ὅλον της τὸ μῆκος, καὶ πηγαινέει νὰ δειπνήσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ ὁμοῦ μὲ τοὺς φίλους του ναύτας εἰς τοῦ λιμένος τὴν ἄλλην ἄκραν. Καὶ καθ' ἐκάστην ἐπανάλαμβάνει τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν! Ἐγνώρισέ τις ποτὲ πλοῦσιον διόγοντα εἰρηνικωτέραν, μακαριστωτέραν καὶ τακτικωτέραν ζωὴν;

Ε. Μ.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΝΗΣ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΕΩΤΑΤΟΝ.

(Συνέχεια. 'Ιδὲ φυλλάδιον ΚΕ'.)

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Α. ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ.

Δεν εἶχεν ἀκόμη ὁ Ἀρτανιὰν πατήσῃ τὰς τελευταίας βαθμίδας τῆς κλίμακος ὅταν ὁ βασιλεὺς ἔκραξε τὸν αὐλικὸν του.

- ἔχω κάπου νὰ σὲ στείλω, κύριε, τοῦ εἶπε.
- Ὁρισμός σου, Μεγαλειότηα.

— Περίμενε λοιπόν.

Ὁ νέος βασιλεὺς ἄρχισε τότε νὰ γράφῃ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν, ἥτις τὸν ἔκαμε πολλάκις ν' ἀναστενάξῃ, μολονότι συγχρόνως ἄλλο τι αἰσθημα, ὁμοιάζον αἰσθημα θριάμβου, ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

α Κύριε καρδινάλιε,

α Χρεωστῶ εἰς τὰς συμβουλὰς σου, καὶ πρὸ πάν-
των εἰς τὴν σταθερότητά σου, ὅτι ἐνίκησα καὶ
κατεδάμασα ἀδυναμίαν ἀναξίαν βασιλείως. Ἀφοῦ
τόσον ἐπιτηδεύεις διέθεσες τὰ περὶ ἐμοῦ, ἔπρεπεν,
εὐγνωμοσύνης χάριν, νὰ μὴ καταστρέψω ὁ ἴδιος
τὸ ἔργον σου. Ἐνόησα ὅτι εἶχα ἄδικον νὰ θέλω
νὰ παρεκκλίνω τὴν πορείαν τῆς ζωῆς μου ἀπὸ τὴν
γραμμὴν τὴν ὁποίαν τῆς ἐχάραξες. Βεβαίως θὰ
ἦτον δυστύχημα διὰ τὴν Γαλλίαν, καὶ δυστύ-
χημα διὰ τὴν οἰκογένειάν μου, ἀνεγεννᾶτο διαφω-
νία μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ μου.

α Τοῦτο ὁμως χωρὶς ἄλλο θὰ συνέβαιναν ἂν ἐπέ-
μενα νὰ νυμφευθῶ τὴν ἀνεψίαν σου. Τὸ ἐννοῶ
καλλίστα, διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἐναν-
τιωθῶ ποσῶς εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰμαρμένης
μου. Εἶμαι λοιπὸν ἑτοιμὸς νὰ νυμφευθῶ τὴν βασι-
λόπαιδα Μαρίαν Θερεσίαν τῆς Ἰσπανίας, καὶ ἡμπο-
ρεῖς ἀπὸ τοῦδε νὰ προσδιορίσῃς τὴν ἐναρξίν τῶν
διαπραγματεύσεων.

αὐ ὑπεραγαπῶν σε

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.»

Ὁ βασιλεὺς ἀνέγνωσεν ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἔπειτα τὴν ἐσφράγισεν ὁ ἴδιος.

— Τὴν ἐπιστολήν ταύτην εἰς τὸν κύριον καρδι-
νάλιον, εἶπεν.

Ὁ αὐλικὸς ἀνεχώρησεν. Εἰς τὴν θύραν τοῦ Μα-
ζαρίνου ἀπήντησε τὸν Βερνουῖνον περιμένοντα ἀνυ-
πομῶνας.

— Καὶ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ
ὑπουργοῦ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ αὐλικός, ἰδοὺ ἐπιστολὴ διὰ τὴν
Ἐξοχότητά Του.

— Ἐπιστολὴ! Ἄ! τὴν ἐπεριμέναμεν μετὰ τὸ
σημερινὸν μικρὸν ταξίδιον.

— Ἄ! ἤξεύρατε ὅτι ἡ Μεγαλειότης Του ...

— Ὡς πρωθυπουργοί, ἔχομεν χρέος νὰ τὰ ἤξεύ-
ρωμεν ὅλα. Καὶ ἡ Μεγαλειότης Του παρακαλεῖ, καθι-
κετεύει, ὑποθέτω.

— Δὲν ἤξεύρω, πλὴν ἀνεστέναξε πολλάκις ἐνῶ
ἔγραφε τὴν ἐπιστολήν.

— Ναι, ναι, ναι, ἤξεύρομεν τί σημαίνουν ὅλα
ταῦτα. Ἀναστενάξει κάνεις ἀπὸ εὐτυχίαν καθὼς καὶ
ἀπὸ θλίψιν, κύριε.

— Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς ἐπιστρέφων δὲν ἔδει-
χεν ὅτι ἦτον εὐτυχής, κύριε.

— Δὲν εἶδες καλὰ. Ἐπειτα, δὲν εἶδες τὸν βασι-
λέα πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του, διότι μόνος ὁ ὑπολα-
χαγὸς τῆς φρουρᾶς του τὸν συνόδευεν. Ἐγὼ ὁμως
εἶχα τὸ τηλεσκόπιον τῆς Ἐξοχότητός Του, καὶ ἐκύ-
ταξα ὅταν ἐκουράζετο. Ἐκλαίαν καὶ οἱ δύο, εἶμαι
βέβαιος.

- Καὶ λοιπόν! ἀπὸ εὐτυχίαν καὶ τότε ἔκλαιον;
- Ὄχι, ἀλλ' ἀπὸ ἔρωτα, καὶ ὠρρίζοντο ὄρακος